

Загадкавыя шляхі Божага Провіду. Кожны з нас ставіць сабе мэты на гэтых шляхах, стараецца іх ажыццявіць. Але раптам аказваецца так, што ўжо перад гэтым Бог зрабіў усё па-своему. Чым жа з'яўляюцца ў такім выпадку нашыя воля і свабода? Гэтае пытанне задаюць сабе і дзяржаўны дзеяч, і гаспадыня, як і мы, сведкі падзеі, якая ўзрушыла свет 10 красавіка. На 13 красавіка б.г. была запланавана ўрачыстасць асвячэння катынскага крыжа на старых каталіцкіх могілках пры вуліцы Энгельса. Такім спосабам актывісты таварыства польскай культуры з Лідскай зямлі вырашылі ўшанаваць 70-ую гадавіну катынскага злачынства. Аднак раніцай 10 красавіка ўсіх уразіла навіна: пад Смаленскам – авіякатастрофа, ніхто не выжыў. Шок... Толькі праз некаторы час прыйшло ўсведамленне, што ўрачыстасць, якую мы падрыхтоўвалі на 13 красавіка, становіцца да болю актуальнай. Крыж, які павінен быць сімвалам памяці, ізноў акроплены крывёй. Стала ясна, што дзень 13 красавіка будзе асаблівым днём для нас і для ўсіх удзельнікаў запланаванай урачыстасці.

† Было вызначана, што св. Імша будзе цэлебравацца ў 15.00 гадзінаў. Ужо пасля 14.00 пры капліцы імя св. Барбары пачалі збірацца людзі, якім ля ўваходу раздавалі жалобныя банты. Было падрыхтавана звыш 80 такіх бантоў, але іх не хапіла, таму што на могілкі прыйшло звыш 300 асобаў. Пробашч з лідскай Фары кс. Уладзімір Гуляй, пробашч лідскіх піяраў кс. Ян Асіповіч і іншыя святары канцэлебравлі св. Імшу.

На алтары быў пастаўлены посуд з катынскай зямлёй, аздоблены ў нацыянальныя колеры. Па адным баку алтара стаялі маладыя людзі з польскім сцягам з чорнай стужкай, па другім – дзяўчына, якая трымала партрэт Прэзідэнта Польшчы Леха Качынскага з жонкай, аздобленага чорным сукном, і хлопец, які трымаў канфедэратку.

Ансамбль “Kresowiacy”, які падрыхтаваў музычнае афармленне літургіі, выканаў гімн “Gaude Mater Polonia”, з якога і пачалася св. Імша. Людзі, слухаючы словы святара з пачатку св. Імшы і казанне, не хавалі слёз: загінулі нашыя браты, суседзі, католікі, палякі. У сваіх прамовах, накіраваных да вернікаў, ксяндзы звязалі гісторыю далёкіх і цяперашніх часоў: Катынь, якая знаходзіцца паміж дзвюма датамі: 1940 і 2010 г.г., і нас саміх – паміж учарашнім і сённяшнім днямі. Сёння мы павінны прачытаць складаны ўрок гісторыі і веры: прачытаць знак, які быў дадзены нам у катынскай ахвяры крыві амаль ста нашых землякоў. Гэтага нельга зрабіць, калі ў цэнтры гісторыі народу і ўсяго чалавецтва не памясціць крыж Хрыста, які заўжды ёсць значным зваротным пунктам нашых лёсаў.

